

ПРИМЉЕНО: 20. 12. 2019.			
Орг. јед.	Б р о ј	П р и л о г	В р е д н о с т
	A 373- 01/15	/	/

Vesna Rakić-Vodinelić

Beograd, 11000 Sime Igumanova 22

rakicv@hotmail.com

SENATU UNIVERZITETA UNION U BEOGRADU

Beograd, 11000, Kosančićev venac br. 2/V

NASTAVNO-NAUČNOM VEĆU PRAVNOG FAKULTETA UNIVERZITETA UNION
U BEOGRADU, Novi Beograd, 11070 Bulevar maršala Tolbuhina (Ranije: Goce Delčeva)
br. 36

PREDMET: Prigovor dr Vesne Rakić-Vodinelić, redovne profesorke Pravnog fakulteta Univerziteta Union u Beogradu u penziji, na Izveštaj komisije za izbor u zvanje Pravnog fakulteta Univerziteta Union u Beogradu, od 12. novembra 2019. godine, koji je objavljen na web stranici Univerziteta Union u Beogradu na dan 20. novembra 2019. godine, da se dr Milena Trgovčević-Prokić, sudija iz Beograda izabere za vanrednog profesora tog Fakulteta za građanskopravnu užu naučnu oblast.

Na osnovu Izveštaja komisije za izbor u zvanje Pravnog fakulteta Univerziteta Union u Beogradu, od 12. novembra 2019, predloženo je Senatu Univerziteta Union da za vanrednog profesora za građanskopravnu užu oblast izabere dr Milenu Trgovčević-Prokić (u daljem tekstu: kandidatkinja). Izveštaj je objavljen 20. 11. 2019. godine. Uvidom u izveštaj Komisije u sastavu: dr Nebojša Šarkić, redovni profesor, predsednik Komisije, dr Katarina Ivančević, redovni profesor, član Komisije i dr Vladimir Čolović, Institut za uporedno pravo u Beogradu (naučno zvanje nije navedeno u objavljenom Izveštaju komisije), čitanjem objavljenih radova kandidatkinje, neposrednim uvidom u način rada kandidatkinje u svojstvu njene mentorke za izradu doktorske disertacije, te neposrednim prisustvom savetovanjima na kojima je i kandidatkinja sudelovala, a na osnovu uslova i kriterijuma za izbor u zvanje vanrednog profesora, regulisanih Zakonom o visokom obrazovanju Republike Srbije, kao i pravilnicima Univerziteta Union u Beogradu i drugim opštim aktima, **zaključila sam da kandidatkinja ne ispunjava propisane uslove i kriterijume za izbor u zvanje vanrednog profesora za građanskopravnu užu naučnu oblast.**

U prigovoru koji sam podnela na prethodni izveštaj kojim je predložen izbor iste kandidatkinje u zvanje redovnog profesora, iznela sam razloge zbog kojih smatram da ne samo nije ispunjavala i ne ispunjava uslove (kako se pokazalo) za izbor u zvanje redovnog profesora, već sam iznela i razloge zbog kojih ne ispunjava uslove za izbor u bilo koje nastavno zvanje za užu građanskopravnu naučnu oblast. Te razloge ću, u meri u kojoj se odnose na predloženi izbor u zvanje vanrednog profesora, ponoviti u ovom prigovoru.

1) Uslovi za izbor u zvanje vanrednog profesora

Uslovi za izbor u zvanje vanrednog profesora, uređeni su u čl. 74. st. 6. i 8. Zakona o visokom obrazovanju, koji glase:

(stav 6.)

„U zvanje docenta može biti izabrano lice koje je prethodne stepene studija završilo sa prosečnom ocenom najmanje osam (8), odnosno koje ima najmanje tri godine pedagoškog iskustva na visokoškolskoj ustanovi, ima naučni naziv doktora nauka, odnosno umetnički naziv doktora umetnosti, i ima naučne, odnosno stručne radove objavljene u naučnim časopisima ili zbornicima, sa recenzijama, odnosno umetnička ostvarenja.“

(stav 8.)

„U zvanje vanrednog profesora može biti izabrano lice koje pored uslova iz stava 6. ovog člana ima i više naučnih radova od značaja za razvoj nauke, u užoj naučnoj oblasti, objavljenih u međunarodnim ili vodećim domaćim časopisima, sa recenzijama, odnosno više umetničkih ostvarenja u umetničkoj oblasti originalno stručno ostvarenje (projekat, studiju, patent, originalni metod, novu sortu i sl.), odnosno rukovođenje ili učešće u naučnim, odnosno umetničkim projektima, objavljen udžbenik ili monografiju, praktikum ili zbirku zadataka za užu naučnu, odnosno umetničku oblast za koju se bira i više radova saopštenih na međunarodnim ili domaćim naučnim skupovima.“

Dakle, analiza svih navedenih uslova pokazuje da kandidat za vanrednog profesora mora ispunjavati sledeće:

1. doktorat nauka;
2. najmanje tri godine pedagoškog iskustva na visokoškolskoj ustanovi (što je minimalan uslov za izbor u zvanje docenta, a samim tim i za bilo koje više naučno-nastavno zvanje);
3. više naučnih radova od značaja za razvoj nauke, u užoj naučnoj oblasti, objavljenih u međunarodnim ili vodećim domaćim časopisima, sa recenzijama;
4. više naučnih radova i saopštenja iznetih na međunarodnim ili domaćim naučnim skupovima i
5. objavljen udžbenik ili monografiju.

Navedeni uslovi moraju biti kumulativno ispunjeni, tj. svi moraju biti ispunjeni.

Zakonski uslovi su bliže objašnjeni i konkretizovani u *Minimalnim uslovima za izbor u zvanja nastavnika na univerzitetu*, (u daljem tekstu: *Minimalni uslovi*), koje je doneo Nacionalni savet Republike Srbije za visoko obrazovanje 26. 11. 2015. godine („Sl. glasnik RS“, br. 101/2015, 102/2016 i 110/2017), a čl. 11. ovih *Minimalnih uslova* u delu u kome se odnosi na društveno-humanističke nauke, glasi:

„Opšti uslov

Ispunjeni uslovi za izbor u docenta.

Uslovi za prvi izbor u zvanje vanrednog profesora

OBAVEZNI:

1. Iskustvo u pedagoškom radu sa studentima, odnosno, od strane visokoškolske ustanove, pozitivno ocenjeno pristupno predavanje iz oblasti za koju se bira, ukoliko nema pedagoško iskustvo.
2. Pozitivna ocena pedagoškog rada u studentskim anketama tokom celokupnog proteklog izbornog perioda (ako ga je bilo).
3. Objavljena dva rada iz kategorije M20 ili pet radova iz kategorije M51 od izbora u prethodno zvanje iz naučne oblasti za koju se bira. Ako je jedan rad objavljen u časopisu iz kategorije M21, M22 ili M23, neće se tražiti, kao minimalni, drugi uslovi iz tačke 3.
4. Originalno stručno ostvarenje ili rukovođenje ili učešće u projektu.
5. Odobren univerzitetski udžbenik za predmet iz studijskog programa fakulteta, odnosno univerziteta ili naučna monografija (sa ISBN brojem) iz naučne oblasti za koju se bira, u periodu od izbora u prethodno zvanje.

IZBORNI (minimalno 2 od 3):

6. Stručno-profesionalni doprinos.
7. Doprinos akademskoj i široj zajednici.
8. Saradnja sa drugim visokoškolskim, odnosno naučno-istraživačkim institucijama u zemlji i inostranstvu.

1. Naučni radovi kandidatkinje iz uže naučne oblasti za koju je predložen izbor

Svaki kandidat za izbor u zvanje vanrednog profesora mora imati objavljene radove određenog kvaliteta iz **uže naučne oblasti za koju se bira**. Predloženo je da se konkretna kandidatkinja izabere za građanskopravnu naučnu oblast. Građanskopravna naučna oblast se sastoji iz dve grupe nastavnih predmeta na svakom pravnom fakultetu, pa tako i na Pravnom fakultetu Univerziteta Union u Beogradu. Ti predmeti su materijalnopravni (supstancijalni) i procesnopravni. Materijalnopravni nastavni predmeti koji spadaju u užu građanskopravnu oblast jesu: Uvod u građansko pravo (opšta teorija građanskog prava), Stvarno pravo i Obligaciono pravo. (Ova klasifikacija je najuža moguća, po širim shvatanjima u supstancijalnu građansku oblast spadali bi i Porodično pravo, Nasledno pravo i Međunarodno privatno pravo).

Procesnopravnu oblast čini nastavni predmet Građansko procesno pravo, koje za predmet ima bar tri vrste postupka: parnični, izvršni i vanparnični.

Prema izveštaju Komisije, od prethodnog izbora u zvanje do dana donošenja odluke o izboru, kandidatkinja je objavila ukupno 17 radova. **Nijedan od objavljenih radova nije iz materijalnopravnog dela građanskopravne uže naučne oblasti – već po samim naslovima izvesno je da kandidatkinja nema nijedan objavljeni rad iz oblasti kojima pripadaju nastavni predmeti Uvod u građansko pravo, Stvarno pravo ili Obligaciono pravo.** Kad je reč o oblasti koja potpada po nastavni predmet Građansko procesno pravo, kandidatkinja **nema nijedan rad iz osnovne oblasti, tj. iz parničnog procesnog prava, ima dva rada koji bi veoma benevolentno posmatrano mogli spadati u Izvršno pravo. Zapravo gotovo svi njeni radovi su u najvećem delu radovi iz oblasti javnog beležništva, a manjim delom iz oblasti drugih vanparničnih postupaka.** Kao što se vidi iz samog izveštaja, predložen je, međutim, njen izbor za vanrednog profesora građanskopravne uže naučne oblasti. Vanparnični postupak spada u građansko procesno pravo, a iz javnobeležničkog prava, u vanparnični postupak ulazi overa i izrada javnobeležničkih akata i vršenje dela pravosudnih poslova. Sve ostalo – uslovi i

postupak imenovanja javnih beležnika, organizacija, odgovornost, troškovi i nagrade i sl. - spadaju zapravo u **organizaciono pravo**, oblast koja je deo **javnog, a ne građanskog prava**. Da bi neko bio izabran za vanrednog profesora mora objaviti radove **iz uže naučne oblasti za koju se bira, a ti radovi moraju biti naučni**. U ovoj tački, ostavljam po strani kvalitet radova kandidatkinje, tj. ocenu da li se radi o građanskopravnim **naučnim** radovima. **Radovi kandidatkinje, po njihovim naslovima i po njihovoj sadržini ne pokrivaju ni ceo jedan (1) procenat ukupne uže građanskopravne naučne oblasti za koju je predložen njen izbor. Prema tome, kandidatkinja nema radove iz uže naučne oblasti za koju se bira i ne ispunjava ovaj osnovni uslov za izbor u zvanje ne samo vanrednog profesora, nego ni docenta, jer docent mora imati doktorat nauka iz naučne oblasti za koju se bira, a kandidatkinja ima doktorat iz oblasti javnobeležničkog prava.** Po objavljenim radovima, kandidatkinja bi mogla biti nastavnik u užoj naučnoj oblasti Javnobeležničko pravo i Vanparnično procesno pravo i ništa više. Ponavljam, oblast za koju je njen izbor predložen je daleko šira. Javnobeležničko pravo i Vanparnično procesno pravo nisu samostalni nastavni predmeti na osnovnim akademskim studijama. Javnobeležničko pravo je nekad bio kurs na specijalističkim studijama na Pravnom fakultetu Univerziteta Union. Međutim, ovaj konkurs za izbor u navedeno zvanje raspisan je za **užu građanskopravnu oblast**.

2. *Formalni kvalitet naučnih radova kandidatkinje, po kriterijumu vrednovanja publikacija u kojima ih je objavljivala*

(a) *Kategorizacija časopisa*

Kategorizacija časopisa, ponovo, kao i u prethodnom izveštaju, nije pravilno izvršena s obzirom na profil časopisa u kome je objavljen određeni koautorski rad. U izveštaju komisije tvrdi se da kandidatkinja ima jedan objavljeni rad u časopisu kategorije M23. Taj časopis je *Vojnosanitetski pregled* 75(3). O ovom časopisu, između ostalog, na njegovoj web stranici (<http://www.vma.mod.gov.rs/sr-lat/vojnosanitetski-pregled/o-nama>) stoji:

„Vojnosanitetski pregled (VSP) je vodeći stručni časopis lekara i farmaceuta Vojske Srbije. Izlazi 12 puta godišnje.“

Radi se, dakle, o stručnom časopisu u kojem objavljuju *lekari i farmaceuti*. Rad u čijoj izradi je, kao koautorka sudelovala kandidatkinja, je iz oblasti prava, konkretno izvođenja medicinskog veštačenja i nosi naslov: „Medicinsko veštačenje u vanparničnom postupku“. Pored kandidatkinje, koautori su prof. dr. Nebojša Šarkić, koji je ujedno i predsednik komisije koja je napisala izveštaj i prof. dr Milan Počuča. Rad ima ukupno nepunih šest (6) strana.

Na Kobsonovoj listi časopisa za oblast pravo i politika, u okviru društveno-humanističkih nauka, nema časopisa *Vojnosanitetski pregled*, što se vidi iz liste koju prenosim sa web stranice https://kobson.nb.rs/upload/documents/MNTR/Kategorizacija_casopisa/2013/MNTR2013društveno_humanisticke.pdf:

„- pravo i politikologija Br.Naslov časopisa MPNTR 2013 55. Anali Pravnog fakulteta u Beogradu - Annals of the Faculty of Law in Belgrade (Belgrade Law Review) M24 56. Politikologija religije M24 57. Srpska politička misao - Serbian Political Thought M24 58. Godišnjak Fakulteta političkih nauka M51 59. Evropsko zakonodavstvo M51 60. Zbornik radova Pravnog fakulteta Novi Sad M51 61. Zbornik radova Pravnog fakulteta, Niš M51 62. Kultura polisa M51 63. Međunarodni problemi M51 64. Nacionalni interes M51 65. Politička revija M51 66. Pravo i privreda M51 67. Pravni život M51 68. Review of International Affairs M51 69. Strani pravni život M51 70. Međunarodna politika M52 71. Nauka, bezbednost i

policija – Žurnal za kriminalistiku (Journal of Criminalistics and Law) M51 72. Nova srpska politička misao M52 73. Crimen M52 74. Bezbednost M52 75. Branič M53 76. Genero: časopis za feminističku teoriju i studije kulture M53 77. Glasnik Advokatske komore Vojvodine M53 78. Godišnjak Fakulteta za bezbednost M53 79. Lokalna samouprava M53 80. Političke perspektive M53 81. Politički život M53 82. Pravo – teorija i praksa M53 83. Revija za evropsko pravo M53 84. Revija za kriminologiju i krivično pravo M53 85. Socijalna politika M53 86. Facta Universitatis, Series: Law and Politics M53 87. Radno i socijalno pravo M53 88. Pravni zapisi M53.“

Kao što se vidi, najviše vrednovani časopis iz oblasti prava jeste časopis „Anali Pravnog fakulteta Univerziteta u Beogradu“, koji nosi vrednost M24. Dakle, ni u jednom časopisu relevantnom na pravnu nauku, a koji je kategorizovan kao M23, kandidatkinja **nije objavila nijedan rad.**

U izveštaju se dalje navodi da je kandidatkinja (kao koautor sa Milanom Počučom) objavila rad pod naslovom „Eksproprijacija poljoprivrednog zemljišta“, u časopisu *Ekonomika poljoprivrede*, koji je kategorisan kao M24, a izdaje ga Institut za ekonomiku poljoprivrede. Ni ovaj časopis, kao ni prethodni (*Vojnosanitetski pregled*) ne nalazi se na Kobsonovoj listi časopisa relevantnih za pravnu naučnu oblast.

Oba ova rada su iz oblasti vanparničnog postupka, sa uzgrednim dodirom sa upravnim pravom i samo elementarno sa gubljenjem prava svojine, **te pripadaju samo u neznatnom delu građanskopravnoj oblasti za koju je kandidatkinja predložena.**

(b) *Međunarodni karakter skupova sa kojih su objavljeni radovi u zbornicima*

Nadalje se u Izveštaju navodi da je kandidatkinja objavila tri rada u zbornicima sa međunarodnih skupova, a da sam izveštaj ne sadrži nikakva objašnjenja niti dokaze da su navedeni skupovi bili međunarodni. Za takvu ocenu relevantan je *Pravilnik o postupku, načinu vrednovanja i kvantitativnom iskazivanju naučnoistraživačkih rezultata istraživača* („Sl. glasnik RS“, 24/2016 i 21/2917). Na osnovu čl. 3. st. 2. ovog Pravilnika, u Prilogu 1) , međunarodni karakter jednog skupa, definiše se na sledeći način:

„Međunarodnim naučnim skupom smatra se skup koji organizuje međunarodni naučni odbor, naučno udruženje ili naučna institucija, koji ima međunarodnu selekciju i recenziju priloženih radova i na kome se radovi saopštavaju i publikuju na jednom od svetskih jezika, ili jezika međunarodne naučne komunikacije u datoj oblasti nauke. Uslov da skup dobije status međunarodnog naučnog skupa jeste da u naučnom odboru ima članove iz najmanje pet zemalja i najmanje deset učesnika iz inostranstva sa radovima. Ovo važi kako za skupove u zemlji, tako i za skupove u inostranstvu.“

Nijedan od elemenata za ocenu konkretnih skupova kao međunarodnih nije naveden u Izveštaju. Radovi koje je kandidatkinja objavila u zbornicima sa skupova koji su prećutno označeni kao međunarodni su sledeći:

Станковић Гордана, Трговчевић Прокић Милена (2016) Правила о накнади и награди за рад јавног бележника, зборник радова <i>Услуге и услужна правила</i> , Правни факултет универзитет у Крагујевцу и Институт за правне и друштвене науке у Крагујевцу, стр. 639-659. ИСБН 978-86-7623-065-5, COBISS.SR-ID 223100684	14151
---	-------

Станковић Гордана, Трговчевић Прокић Милена (2016) Право на независан

и непрестан суд у извршном поступку, зборник радова, научни скуп са међународним учешћем *Људска права-између идеала и изазова стварности*, Правни факултет, Универзитет у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, стр.13-27. ИСБН 978-86-6083-042-7, COBISS.SR-ID 514466993

Грговчевић Прокић, Милена(2017).Јавнобележничка делатност као допринос регионалном развоју- Notary public activity as addition to regional development, зборник радова, међународна научна конференција, *Регионални развој и прекогранична сарадња*, град Пирот, факултет за менаџмент универзитет Метрополитан Београд и УО Привредна комора Пирот, стр.399-411. ИСБН 978-86-900497-0-7, COBISS.SR-ID 265872908

<http://konferencija.komoraniprot.com/ZbornikRadova/PDF#page=300&zoom=10>

Неопходно је да се у Извештају наведу аргументи да сви ови skupови испуњавају услове дефинисане поменути *Pravilnikom*, јер се ради о једном од обавезних услова за избор у звање редовног професора.

Кандидаткиња је, према извештају, заједно или коауторски (што није изричито наведено) са проф. др Горданом Станковић објавила рад „Vanparnični i javnobeležnički postupak Republike Srbije“, 2018, „Службени гласник“, стр. 259, снабдевен ISBN oznakom. Овај рад је категорисан као монографија националног значаја – М42.

Pravilnik који је горе наведен, за вредновање М42, у прилогу 2) propisuje sledeće:

„Монографија националног значаја (М42) мора представљати допринос наuci. Потребно је да таква монографија садржи најмање пет библиографских референци (укључујући и autocitate) категорије М20 или М50 (у случају друштвених и humanističkih наука, категорија М10 или М20 или М40 или М50).“

Извештај, међутим не садржи информације ни о једном од наведених елемената.

(c) Руквођење пројектима или учешће у изради пројеката

Поводом оригиналних стручних остварења, руковођења или учешћима у међународним или националним пројектима, у Извештају **нема неопходних обавештења нити доказа**, изузев назива пројеката, а за неке и субјекта финансирања, иако се у поменутом *Pravilniku*, Прилог 1) захтева следеће:

„Треба навести податке о називу пројекта, потпројекта или пројектног задатка, ко га финансира и годину када је реализован.

Као доказ дају се копије извештаја у којима су експлицитно наведени пројекти, потпројекти и пројектни задаци и имена руковођилаца или потврде о руковођењу пројектима, потпројектима или задацима које су потписали руковођиоци.“

Описани подаци нису наведени у Извештају.

(d) Одобрени универзитетски удџбенци

U Izveštaju se navodi da je kandidatkinja koautor jednog univerzitetskog udžbenika iz posebnih građanskih postupaka (podsećam da se u ranijem izveštaju tvrdilo da je autor/koautor dva univerzitetska udžbenika). U Izveštaju je napisano da je udžbenici korišćen na Fakultetu za privredu i pravosuđe, Univerziteta privredna akademija u Novom Sadu, **ali je izostala tvrdnja, kao i dokaz da ga je odobrilo i prihvatilo Nastavno-naučno veće ovog Fakulteta.**

3. *Supstancijski kvalitet naučnih radova kandidatkinje*

I ranije, a posebno pripremajući prethodni i ovaj prigovor, pročitala sam sledeće radove kandidatkinje:

- „Javnobeležnički zapis i solemnizacija“, Pravni život, 12/2017, str. 101 – 115;
- „Nove tendencije u vanparničnom postupku“, Evropsko zakonodavstvo, 61-62/2017, str. 156 – 171;
- „Izvršna javnobeležnička isprava i sredstva obezbeđenja“, Evropsko zakonodavstvo, 55/2016, str. 124 – 142;
- „Obeležja javnobeležničkog postupka“, Evropsko zakonodavstvo“, 56 – 57, str. 112 – 124;
- „Javnobeležnička delatnost kao doprinos regionalnom razvoju“, Zbornik radova sa međunarodne naučne konferencije „Regionalni razvoj i prekogranična saradnja“, str. 399 – 410.

Radove koje je objavila u koautorstvu:

- Kandidatkinja – Gordana Stanković, „Pravila o naknadi i nagradi za rad javnog beležnika“, u zborniku Usluge i uslužna pravila, XII majsko savetovanje, Univerzitet u Kragujevcu, Pravni fakultet, 2016, str. 639 – 657;
- Kandidatkinja – Milan Počuča – Nebojša Šarkić, „Medical expertise in non-contentious proceedings“, Vojnosanitetski pregled, 2018 73(3) str. 314 – 219;
- Kandidatkinja – Milan Počuča, „Acquisition of Agricultural Land“, Ekonomika poljoprivrede, 2/216, str. 1281 – 1295.

Takođe, ranije, nezavisno od ovog prigovora, pročitala sam:

- Kandidatkinja – Gordana Stanković, Vanparnični i javnobeležnički postupak Republike Srbije, Beograd, Službeni glasnik, 2018, str. 259 i
- delove knjige Kandidatkinja – Gordana Stanković, „Komentar Zakona o parničnom postupku sa odabranom sudskom praksom i primerima podnesaka, rešenja i javnobeležničkih isprava, Beograd, 2016, str. 1017.

U Izveštaju nije prikazan sadržinski, metodološki i kritički nijedan rad kandidatkinje. U poglavlju IX Izveštaja u kome treba izvršiti analizu rada kandidata na jednoj stranici formulara, na nešto više od pola strane nije izvršena nikakva analiza već je istaknuto njeno bavljenje javnobeležničkim pravom kao novinom u našem pravnom poretku, uz teme iz porodičnog i naslednog prava, koje su zapravo vanparnične procesne teme sa izvesnom vezom sa navedenim supstancijski pravima, ponovljeno je da je objavljivala u visoko rangiranim časopisima, a izostalo je nužno obaveštenje da to nisu časopisi iz oblasti prava i iznesene su neodređene tvrdnje o pedagoškom iskustvu kandidatkinje. Takođe se pominje njena uloga o razvoju naučnog podmlatka, iako to nije uslov za izbor u zvanje vanrednog profesora, već je,

verovatno zaostalo iz prethodnog Izveštaja, a da nikakvih podataka o izgradnji naučnog podmlatka nema, jer kandidatkinja nije sudelovala u komisijama za odbranu ijednog završnog rada – od specijalističkog do doktorske disertacije.

U poglavlju X Izveštaja, u kojem je trebalo dati mišljenje o ispunjenosti uslova kandidatkinje za izbor u zvanje vanrednog profesora, bez ijednog konkretnog argumenta navodi se da kandidatkinja poseduje „dokazane kompetencije u oblasti za koju se bira“ uprkos tome što u Izveštaju, izuzev javnobeležničkog i vanparničnog procesnog prava, nije naveden nijedan rad iz materijalnog (supstancijalnog) dela uže građanskopravne oblasti, niti ijedan rad iz parničnog procesnog prava, kao središnjeg dela građanskog procesnog prava, zato što takvih radova i nema, te se ne može govoriti o „dokazanoj“ kompetenciji bez dokaza u objavljenim radovima.

Istovremeno se tvrdi da kandidatkinja ispunjava „sve opšte i obavezne uslove“ za izbor u zvanje redovnog profesora, „s tim da nema dokaza da nesporno ispunjava uslove u pogledu kriterijuma članstva u komisijama za odbranu tri završna rada na specijalističkim, odnosno master studijama“. Dakle, suprotno tvrdnji da kandidatkinja ispunjava sve opšte i obavezne uslove, istovremeno se tvrdi da ne ispunjava jedan od takvih. Način izražavanja je krajnje nejasan tako da se ne može razumeti da li kandidatkinja ne ispunjava uslove da bude član komisije za odbranu specijalističkog odnosno master rada, ili nije do sada bila član takve komisije. U Izveštaju (V 5.3.) se tvrdi da kandidatkinja ispunjava uslove da bude mentor u izradi doktorske disertacije, a sa druge strane, u poglavlju X stoji da „nema dokaza da nesporno ispunjava uslove u pogledu kriterijuma članstva u komisijama za odbranu tri završna rada na specijalističkim, odnosno master studijama.“ Ove dve kontradiktorne tvrdnje u Izveštaju se moraju ispraviti, a ova pod navodnicama se mora razjasniti, jer ovako kako je formulisana može pobuditi sumnju u tačnost podataka: da li je kandidatkinja tvrdila da je bila u komisijama za odbranu navedenih završnih radova, pa je to postalo sporno, ili je samo reč o tome da komisija nije u stanju da se jasno izrazi i to u delu u kome ocenjuje rad kandidatkinje i ispunjenost uslova za izbor u zvanje.

Izostala je u potpunosti obaveza ocene da su radovi kandidata **naučni radovi**.

Iako nije posao onog ko podnosi prigovor da analizira radove kandidata, odlučila sam da prokažem novije radove kandidatkinje i to one koje je objavila sama, dakle ne kao koautor.

„Javnobeležnički zapis i solemnizacija“, sa gore navedenim podacima

Ovaj tekst je u celosti deskripcija javnobeležničke delatnosti (kratko i površno u Uvodu), opis postupka sastavljanja javnobeležničkog zapisa, uključiv ekstenzivno, a naučno neplodno, tj. isključivo informativno, opšta i posebna pravila o utvrđivanju identiteta učesnika i drugih lica čije je prisustvo potrebno, opis pravila o ispitivanju procesne sposobnosti stranaka, obavezi pouke notara i posledicama izostanka pouke, o davanju i uzimanju izjava, o zakonskim pravilima o datumu, mestu, vremenu i času sastavljanja isprave, o čitanju isprave, njenom potpisivanju, pravu na pravno sredstvo. U delu o solemnizaciji metod je isti.

Deskripcija, ako treba bliže objasniti, sastoji se uglavnom u prepričavanju ili čak prenošenju delova zakonskog teksta u tekst članka.

Privid „naučnosti“ naročito dobro ilustruju reference. Npr. u prvoj se citira prof. Mihajlo Dika radi objašnjenja trivijalne tvrdnje o tome da notarska delatnost ima preventivni karakter, a ima je otkad postoji tj. oko 2000 godina. Važno je istaći da je prof. Dika u svom citiranom delu naveo moderne aspekte preventivnosti, ali kandidatkinja se zadovoljila samo tvrdnjom o preventivnosti i za „dokaz“ se pozvala na njega, ne uviđajući savremene posledice o kojima je profesor pisao.

Neke od referenci, a ujedno i jedino u tekstu što bi moglo imati karakter otvaranja određenog pitanja kao spornog, tiču se terminologije (npr. referenca 2 na str. 102, ref. 9 na str. 104, ref. 24 na str. 112).

Brojne su reference koje upućuju na označenje broja članova zakona, iako se te odredbe citiraju ili parafriziraju u tekstu rada (npr. ref. 10, str. 104, ref. 12 i 13, str. 106, , ref. 19, str. 108, itd).

Sa druge strane, kandidatkinja preko bitnih i otvorenih pitanja koja bi trebalo da budu obrađena u radu sa ovakvom temom, olako prelazi ili probleme ne uočava. Npr. o dokaznoj snazi javnobeležničkog zapisa, koja ovaj akt više od svih drugih karakteristika diferencira u odnosu na ostale javnobeležničke akte, kandidatkinja piše uzgredno u ref. 2, na str. 102, polazeći od podele na tzv. formalnu i materijalnu dokaznu snagu notarskog zapisa i prihvata davno prevaziđenu definiciju Georga Nojmana (po kome pravni značaj izjave sadržane u ispravi jeste materijalna dokazna snaga isprave, a prihvatanje ovog stava bi izbrisalo inače neizbrisivu razliku između dispozitivnih i dokaznih isprava), bez ikakvih dilema i bez pokušaja da se ekspliciraju otvorena pitanja koja se sama nameću, iako u savremenoj literaturi na srpskom jeziku ima značajnih radova u kojima se izlažu drugi kriterijumi klasifikacije, negira se ova zastarela podela, a postavlja se pitanje koliko je ovaj zastareli način definisanja primenljiv u današnjem pozitivnom pravu. Umesto toga, koriste se vanpravne trivialije, npr. „uzvišeni domen autentičnosti“ (autocitat, ref. 4, str. 102, dok original potiče od jednog francuskog autora), koje možda nekom lepo zvuče, a ne znače baš ništa.

O uzimanju u obzir moguće ništavosti pravnog posla zaključenog u obliku notarskog zapisa, autorka površno, a zato i pogrešno citira prof. Slobodana Perovića tvrdnjom da je „u uporednom pravu opšte usvojeno da se na ništavost pravnog posla pazi po službenoj dužnosti.“ Pored toga što je citiranje nekorektno, tvrdnja je i netačna. Nije tako u mnogim državama anglo-američkog pravnog kruga, a one nesumnjivo spadaju u domen pojma „uporednog prava“.

O dužnosti javnog beležnika da pouči stranke o mogućnosti pobijanja pravnog posla, autorka kazuje da postoje suprotstavljena gledišta, a zauzima stanovište bez argumentacije. Potom tek naknadno (ref. 18) upućuje čitaoca na drugačije stanovište, bez objašnjenja u čemu se sastoji i bez iznošenja argumentacije.

Samo na osnovu nekoliko ovih opaski, a i ima ih mnogo više, ovaj rad **nije naučni rad**. Najviša ocena koja bi mu se mogla dati jeste da je u pitanju stručno-deskriptivni tekst.

„*Nove tendencije u vanparničnom postupku*“, sa gore navedenim podacima

Naslov ovog rada pobudio je radoznalost, ali je sadržaj doveo do razočarenja. U Uvodu, kandidatkinja iznosi udžbeničke definicije inače teško uhvatljivog pojma vanparničnog postupka. Potom (podnaslov *Karakteristike vanparničnog postupka*), ponavlja neke delove ranije prezentiranih definicija upotrebom drugih iraza za iste pojmove (npr. umesto spornih i nespornih pravnih stvari govori o kontencioznim i nekontencioznim). Potom iznosi mnogo puta ponavljane (možda ne bi bilo preterano reći *oveštale*) tvrdnje, da bi prešla na shodnu primenu odredaba parničnog postupka u vanparničnom, a pri kraju ovog dela ovlašno iznosi ponešto o zakonskim promenama koje su pojedine vanparnične stvari preobrazile u parnične.

U sledećem podnaslovu (*Izmene i dopune Zakona o vanparničnom postupku*) kandidatkinja tvrdi da su one bile inspirisane članom 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, ali ne i kojim odredbama (a, ima ih sa sudskim tumačenjima nekoliko desetina). Kandidatkinja se zadovoljila time da pomene pravičan postupak (bez nužnog objašnjenja kakvo značenje ovaj pojam ima u praksi Evropskog suda, tj. da se svodi na procesnu pravičnost), te pravo stranke da učestvuje u postupku, da se izjašnjava u toku postupka. Ti

pravila su još 1929. godine, kada Konvencija nije bila ni u začetku, bila deo tadašnjeg pozitivnog prava Jugoslavije, zahvaljujući prastarom principu *audiatur et altera pars*. Pri tome je zaista intrigantno zbog čega, kao relativno novi argument nisu upotrebljeni stavovi Evropskog suda o efektivnom uživanju prava na pravnu ličnost, koja su zamenila dugotrajnu tezu o tome da je dovoljno da zakon svakom ljudskom biću apstraktno prizna pravo na pravnu ličnost, a za ostalo ćemo lako. U ovom podnaslovu kandidatkinja se bavi dopunama Zakona o vanparničnom postupku u odnosu na druge zakone, a u suštini, banalnom pojavom preuzimanja delova drugih zakona u vanparnični postupak.

Kao najznačajnije promene Zakona o vanparničnom postupku, autorka uočava one koje se tiču lišenja poslovne sposobnosti, pošto je sud dužan i da vremenski ograniči trajanje posledice o lišenju koju je izrekao, te promenom koja se sastoji u tome da je izrično predviđena obaveza suda da sasluša onog ko se lišava poslovne sposobnosti. Druga, kratko obrađena tema tiče se promena povodom dobrovoljne i prisilne hospitalizacije u neuropsihijatrijskoj ustanovi.

U okviru podnaslova *Nove tendencije u uporednom pravu*, autorka se bavi novinama u zakonskom uređenju Crne Gore, Republike Srpske i, kako ona piše (str. 165) Bosne i Hercegovine (uprkos tome što je Republika Srpska sastavni deo Bosne i Hercegovine, čiji se drugi entitet zove Federacija Bosne i Hercegovine, a postoji i Distrikt Brčko). Uočava tu promene slične onima u Srbiji koje se odnose na postupak lišenja poslovne sposobnosti. Na str. 166 nejasno prikazuje zakonodavstvo Austrije i Nemačke povodom posledica prekoračenja roka u kome se lice izloženo postupku lišenja poslovne sposobnosti o predlogu mora izjasniti, tako da zapravo nije jasno kakvo je stanje stvari, a autorka smatra da je dobro, jer doprinosi koncentraciji postupka (dakle, ne i posebnoj zaštiti lica koje može biti lišeno poslovne sposobnosti, što bi morala biti osnovna argumentacija).

Dakle, na osnovu sadržine ovog teksta nove tendencije u vanparničnom postupku, uključujući i „uporedno pravo“ svode se na obavezu saslušanja lica za koje se traži lišenje poslovne sposobnosti, na vremensko ograničenje lišenja i na skraćivanje rokova za odluku o prisilnom zadržavanju u ustanovi u oblasti neuropsihijatrije.

Međutim promene se ne mogu svesti samo na izneseno. Najpre, autorka ni na jednom mestu nije citirala vodeći rad na srpskom jeziku u ovoj oblasti, pod naslovom „Novi standardi za postupak lišenja poslovne sposobnosti: aktuelna praksa Evropskog suda za ljudska prava“, prof. Marije Draškić, *Anali Pravnog fakulteta Univerziteta u Beogradu*, 2/2010.

Potom, povodom dobrovoljne i prisilne hospitalizacije, što je odista začuđujuće, kandidatkinja nije imala u vidokrugu Zakon o zaštiti lica sa mentalnim smetnjama („Sl. glasnik RS“, br. 45/2013), koji daleko detaljnije i primerenije uređuje dobrovoljnu (čl. 20. Zakona) i prisilnu hospitalizaciju (čl. 21 – 37) lica sa mentalnim smetnjama. Da je analizirala ovaj Zakon, njen zaključak o novim tendencijama u vanparničnom postupku bi mogao biti drugačiji, bogatiji i utemeljeniji nego u ovom tekstu. Pogotovo zato, što za razliku od svih dosadašnjih pravila, Zakon o zaštiti lica sa mentalnim smetnjama sadrži odredbe o kojima je dosadašnji vanparnični postupak ćutao: o pravnom položaju lica koje je smešteno u neuropsihijatrijsku ustanovu i o sudskoj kontroli tog položaja. Tu je odista bilo nezaobilazno citirati rad Slobodana Jovičića „Prisilna hospitalizacija: etičke i pravne dileme“, dostupan online na SCindex-u, što u ovom radu nije učinjeno.

Teško je shvatljivo da je, u ovom tekstu, pažnji autorke izmakla dopuna Zakona o vanparničnom postupku i unošenje nove Glave treće a), o utvrđivanju vremena i mesta rođenja (članovi 71a - 71lj) koji bi bili nezaobilazni i za najpovršniji prikaz novih tendencija u vanparničnom postupku. U ovim odredbama, izrađenim na osnovu *Modela zakona o postupku priznavanja pravnog subjektiviteta* (koji je dobro i široko promovisan u pravničkoj javnosti

nekoliko godina), sadržane su stvarno nove tendencije efektivnog uživanja prava na pravnu ličnost.

Zbog površnosti i promašaja, ovaj rad koji evidentno **nije naučni rad**, nema čak ni svojstvo obične i potpune informacije.

„Javnobeležnička delatnost kao doprinos regionalnom razvoju“, sa gore navedenim podacima

Ovaj rad kandidatkinje je tipičan za dobar deo njenog *modus operandi*. Iz naslova moglo bi se zaključiti da je centralno pitanje regionalni razvoj i notarska delatnost kao podrška tome. O ovoj centralnoj temi, međutim samo u Zaključku postoji ravno pet rečenica, čiji se sadržaj može kratko izraziti ovako; da, notarske isprave doprinose sigurnosti, a donekle i brzini izvesnih prekograničnih transakcija. A sve ostalo zapravo predstavlja modifikovani i sažeti oblik jednog drugog teksta iste autorke pod naslovom „Izvršna javnobeležnička isprava i sredstva obezbeđenja“, štaviše neretko sa identično formulisanim podnaslovima, donekle izmenjenim redosledom i sadržinom rečenica, na granici autoplagijata. Opet srećemo isti privid „naučnosti“ preko uglavnom nemuštih referenci, otvorena pitanja se zaobilaze, opet nailazimo na „uzvišene domene autentičnosti“, ovog puta doduše u referenci.

Dužnost referenata u izveštaju je bila da, na osnovu ozbiljnog čitanja i analize radova, zaključuje da li se radovi autorke mogu smatrati naučnim radovima, da li oni, a i njen opus ukupno odista dokazano predstavljaju razvoj neke grane pravne nauke. Nisu samo ovi ovde prikazani radovi kandidatkinje **nenaučni, nažalost većina ih je takvih, uključiv i one koji su objavljeni u časopisima visokog vrednovanja**. Možda baš zato to nisu časopisi referentni za naučne radove iz oblasti prava.

4. Pedagoško iskustvo kandidatkinje u visokoškolskim ustanovama

O radnom iskustvu kandidatkinje (deo II/2.2. navodi se da je ona sudija – od 1981 – 2010, u Petom opštinskom sudu u Beogradu; od 2010 – 2018, u Prvom osnovnom sudu u Beogradu i od 2018. do izrade Izveštaja, u Drugom osnovnom sudu u Beogradu. Sudijsko iskustvo nije zakonski uslov za izbor u nastavna zvanja i neće biti komentarisano.

Relevantno je **pedagoško iskustvo u visokoškolskoj ustanovi** čl. 74, st. 6, 8 i 10. Zakona o visokom obrazovanju. Povodom stečenih naučnih i nastavnih zvanja u Izveštaju (II/2.8.) stoji da je kandidatkinja na Institutu za međunarodnu politiku i privredu 2006. godine stekla zvanje naučnog saradnika, da je 2009. godine na Privrednoj akademiji – Samostalni nedržavni univerzitet u Novom Sadu, stekla zvanje vanrednog profesora za **javnopravnu užu naučnu oblast**, te da je na istoj visokoškolskoj ustanovi, 2016. godine stekla takođe zvanje vanrednog profesora za **užu građanskopravnu oblast**. Ove tvrdnje izazivaju ozbiljnu sumnju. Što se tiče sticanja zvanja naučnog saradnika, problem ne postoji, jer je to bilo pravno dopušteno i moguće. Međutim, sticanje zvanja vanrednog profesora u konkretnom slučaju **nije pravno moguće**, iz sledećih razloga:

Zakon o visokom obrazovanju, originalni tekst, „Sl. glasnik RS“, u čl. 65. sadržavao je obavezu dekana da sa licem izabranim u nastavno zvanje zaključi ugovor o radu. U slučaju izbora u zvanje vanrednog profesora, taj ugovor se mogao zaključiti samo na određeno vreme (5 godina). Isto rešenje sadrži i važeći tekst Zakona o visokom obrazovanju, uključujući izmene i dopune iz 2018. godine, u čl. 75. st. 6. Obaveza zaključenja ugovora o radu postojala je u svim verzijama Zakona o visokom obrazovanju, od 2005. godine do danas. Sa druge strane, prema

navodima u Izveštaju, kandidatkinja je od 1981. godine do dana izrade referata, sudija u državnom sudu. Na osnovu čl. 30. st. 6. Zakona o sudijama, sudija može, van radnog vremena, da se bez posebnog odobrenja bavi nastavnom i naučnom delatnošću, uz naknadu. Dakle, sudija može da se bavi nastavnom i naučnom delatnošću, **ali ne tako što će zasnovati radni odnos na nekoj visokoškolskoj instituciji. Sa druge strane, nastavnik ne može biti niko ko nije zasnovao radni odnos u visokoškolskoj instituciji – u najboljem slučaju takvo lice može biti saradnik van radnog odnosa bez nastavnčkog zvanja, tj. ni docent, ni vanredni, ni redovni profesor, nezavisno od naučnih zvanja koja eventualno ima.** Prema tome, kandidatkinja nije mogla biti vanredni profesor čak i ako je u to zvanje izabrana, ako istovremeno nije zaključila ugovor o radu, a ugovor o radu nije mogla punovažno zaključiti, ako je sve vreme bila sudija u državnom sudu. Drugim rečima: kandidatkinja je mogla sticati naučna, ali ne i nastavna zvanja i sa tim stečenim naučnim zvanjima, ali i bez njih, mogla je povremeno sudelovati u nastavi na visokoškolskoj ustanovi, ali ne kao nastavnik, već kao saradnik van radnog odnosa. Štaviše, kandidatkinja nije mogla na Privrednoj akademiji biti ni gostujući profesor, jer je pre toga morala biti profesor na nekoj drugoj visokoškolskoj instituciji, budući da čl. 77. st. 1. zakona o visokom obrazovanju propisuje: „Visokoškolska ustanova bez raspisivanja konkursa može da angažuje nastavnika iz druge samostalne visokoškolske ustanove van teritorije Republike, u zvanju gostujućeg profesora.“ Sam Izveštaj nam kazuje da je ona u vreme izbora za vanrednog profesora na pomenutoj Akademiji imala naučno zvanje naučnog saradnika, tj. nije bila profesor. Takođe, kandidatkinja nije mogla biti ni predavač van radnog odnosa na pomenutoj Akademiji, zato što Zakon o visokom obrazovanju, u čl. 80. st. 2. predviđa: „Predavač van radnog odnosa može biti angažovan isključivo na stručno-aplikativnim predmetima.“ Nastavni predmeti koje je navodno kandidatkinja predavala na Akademiji nisu stručno-aplikativni predmeti i to ne mogu biti ni na jednom pravnom fakultetu.

Stoga je neophodno utvrditi stvarno činjenično stanje. Ako je kandidatkinja izabrana za vanrednog profesora za užu javnopravnu naučnu oblast, Izveštaju je morala biti priložena odluka senata univerziteta o izboru, izveštaj koji je prethodio izboru, predlog nastavno-naučnog veća i zaključen ugovor o radu. Sve to isto važi za navodni izbor za vanrednog profesora, ovog puta za užu građanskopravnu oblast, izvršen navodno 2016. godine – navedeni akti se moraju priložiti izveštaju, jer su oni dokaz za tvrdnju da kandidatkinja ima nastavno zvanje vanrednog profesora, kao i pedagoško iskustvo koje je svojstveno ovom zvanju.

Pored toga što postoji ozbiljna sumnja da je kandidatkinja na zakonit način stekla zvanje vanrednog profesora, sumnja se pojačava i time što je u navedenoj visokoškolskoj ustanovi prvi put birana za vanrednog profesora, 2009. godine, a drugi put 2016. godine. Vanredni profesor se bira na vreme od 5 godina, a posle prvog izbora, to vreme je isteklo 2014. godine. Ponovo je, za drugu naučnu oblast kandidatkinja navodno birana 2016. godine. Da li je između 2014. i 2016. godine kandidatkinja bila vanredni profesor na datom univerzitetu? Najzad, na istom univerzitetu kandidatkinja je birana za užu javnopravnu oblast 2009. godine, a 2016. za užu građanskopravnu oblast, sve vreme baveći se javnobeležničkim i vanparničnim pravom, a sasvim sporadično i nekim drugim delovima prava, dakle istim pravnim temama. U Izveštaju nije objašnjeno kako i zašto je izvršena ova promena, šta je do nje dovelo, ako su radovi uglavnom se vreme bili iz iste oblasti. Takođe, u izveštaju se ne navodi koje je predmete predavala kandidatkinja u okviru javnopravne uže naučne oblasti.

Upravo zato je neobično i protivrečno to što je kandidatkinja održala pristupno predavanje, koje je ocenjeno najvišom ocenom. Ako je odista imala pedagoško iskustvo onako kako je prikazano u Izveštaju, nije bilo potrebe za pristupnim predavanjem. A, ako ga u stvarnosti nije imala ili ono nije bilo pedagoški relevantno zato što očigledno nije

zasnovala radni odnos ni na jednoj od visokoškolskih institucija koje se u izveštaju pominju, čemu onda služe nedokazane tvrdnje da je kandidatkinja dva puta već bila birana – štaviše na dijametralno različitim užim naučnim oblastima - za vanrednu profesorku? I dalje je otvoreno pitanje da li su navedene tvrdnje istinite. Činjenica da je kandidatkinja održala pristupno predavanje, predstavljaju indiciju da nisu. Zato je bilo u interesu kandidatkinje da se tvrdnje o dva izbora u zvanje vanrednog profesora izostave, a ako ih je ona iznela u svojoj prijavi, pa se pokazalo da nisu istinite te je usled toga upućena da održi pristupno predavanje, komisija je u situaciji da analizira primenljivost Etičkog kodeksa Univerziteta ne samo u odnosu na kandidatkinju, već i u odnosu na samu sebe.

Napomenula sam već da sam bila mentorka kandidatkinje prilikom izrade njene doktorske disertacije tokom vremena od oko pet godina. Imala sam prilike da i tada, a i kasnije na nekoliko savetovanja slušam njena izlaganja. Po pravilu kandidatkinja čita tekst, ne kao podsetnik, već doslovno ono što je u tekstu napisano. Kada joj se postave određena pitanja ili se zatraži iznošenje argumentacije, gotovo nikad se ne dobija određen odgovor, izuzetno retko kandidatkinja iskazuje precizno formulisanu misao ili tezu, a argumentacija je češće konfuzna, nego jasna. Ne mogu da svedočim da li se poslednjih nekoliko godina njen javni nastup popravio, ali ono čemu sam prisustvovala ne daje osnova za očekivanje za dobra predavanja studentima i za andragošku metodiku, koja bi bila primerene univerzitetkom nastavniku. Nije svaka doktorska disertacija ulaznica za akademsku karijeru. Jedan osrednji doktorat, koji ispunjava minimalne zakonske uslove je legitimno stečen i može pomoći kandidatu u brojnim naučnim i stručnim orijentacijama, ali nije garancija za građenje akademske karijere. Najviša ocena njenog pristupnog predavanja bi mogla da pobije moja iskustva, da je u Izveštaju pisano o sadržini predavanja i o analizi otvorenih problema s obzirom na temu, umesto o sredstvima kojima se služila i o „zanimljivosti“ primera. Što pokazuje da ocena može utisak, a ne rezultat argumentacije.

5. *Uslovi kandidatkinje da bude mentor u izradi završnih radova*

Iako to nije uslov za izbor u zvanje vanrednog profesora, komisija se u Izveštaju bavila time da li kandidatkinja ispunjava uslove da bude mentor u izradi doktorskih disertacija.

Relevantni propisi:

Minimalni uslovi

„Član 5.

Nastavnik koji se bira u zvanje redovnog profesora mora ispunjavati i uslove da bude mentor za vođenje doktorske disertacije, odnosno dokorskog umetničkog projekta, u skladu sa standardom 9 za akreditaciju studijskih programa doktorskih studija na visokoškolskim ustanovama: Nastavno osoblje (u daljem tekstu: standard 9).“

Standard 9. Standarda za akreditaciju doktorskih studija

b. nastavnike koji su sposobni za izvođenje nastave na doktorskim studijama čija se sposobnost dokazuje spiskom radova (10 najznačajnijih radova) i podacima o učešću u domaćim i međunarodnim naučnoistraživačkim projektima;

Kao što je gore navedeno, *Minimalni uslovi* propisuju da za redovnog profesora ne može biti izabrano lice koje ne ispunjava uslove da bude mentor za vođenje doktorske disertacije (čl. 5), a ispunjenje tih uslova se ocenjuje prema Standardu 9. *Standarda za akreditaciju doktorskih*

studija, gore citiranog. Za procenu radova, uzima se 10 najznačajnijih radova autora, kao i podaci o učešću na domaćim i međunarodnim projektima. Komisija je, ovog puta nepotrebno, jer je predložila kandidatkinju za vanrednog profesora, ponovila iste greške na koje sam ukazala u prigovoru na prvi referat za izbor u zvanje redovnog profesora iste kandidatkinje. Umesto 10 radova u delu V/5.3. Izveštaja uzeto je 8 radova koji su bodovani pojedinačno i još 10 radova, koji su bodovani grupno i od oka. Dakle uzet je ili nedovoljan ili prekomeran broj radova, suprotno Standardima. Pojedinačno bodovanje je izvršeno na osnovu parametara koji su nedokazani.

Pored ovoga, komisija se u izveštaju bavila i citiranošću autorke, pa kao da je zaboravila u koje zvanje predlaže da se izvrši izbor. Na kraju delu Izveštaja III 3.2.4. navodi: „zvanje: redovni profesor; broj citata 44; ispunjenost uslova – da.“

Na osnovu svih primedbi koje sam iznela i obrazložila, predlažem da Senat Univerziteta Union donese **odluku kojom se odbija predlog Nastavno-naučnog veća Pravnog fakulteta Univerziteta Union da se dr Milena Trgovčević-Prokić izabere za vanrednog profesora za građanskopravnu užu naučnu oblast, zato što ne ispunjava uslove za izbor u to zvanje.**

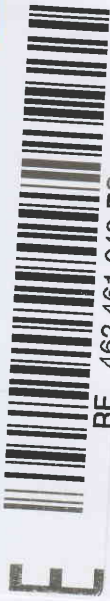
Beograd, 17. decembar 2019. godine

Vesna Rakić-Vodinelić

exh. Beera Pant-Bgurend
Cure Kizmatobu 22
11000 BEOTPA

PTT 11115 BEOGRAD 23 849
RE462461649RS 1393 17.12.19 17h *121.00
247 605 AR

10X
CENAT YHUPERZYETA
YHNOH

AR

Kocanyubeg beaay 2/5
11000 BEOTPA